

Sygn. akt V KZ 57/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **Z. Z.**

skazanego za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 stycznia 2018 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w L.

z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt IV WKK [...]

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k i art. 530 § 3 k.p.k.

postanowił

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Skazany Z. Z. w dniu 30 sierpnia 2017 r. wniósł osobistą kasację. Zarządzeniem z dnia 8 września 2017 r. określając skazanemu termin 7 dni od daty doręczenia zarządzenia, wezwano go do uzupełnienia braków formalnych kasacji poprzez sporządzenie i podpisanie kasacji przez adwokata oraz uiszczenie opłaty w kwocie 450 zł. (k. 118-119). Wskutek niepodjęcia przez skazanego tej korespondencji, uznano przesyłkę za doręczoną (k. 120 – w trybie podwójne awizo). Zarządzeniem z dnia 27 października 2017 r., wobec nieuzupełnienia braków formalnych odmówiono przyjęcia kasacji złożonej w dniu 30 sierpnia 2017 r. przez skazanego (k. 121). Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł skazany, podnosząc w nim fakt niedoręczenia mu przesyłki sądowej zawierającej wezwanie

do uzupełnienia braków formalnych. Skazany wniósł o przeprowadzenie czynności wyjaśniających z urzędem pocztowym weryfikujących kwestie doręczenia mu ww. korespondencji. Skazany podniósł, że obecnie wydana decyzja o odmowie przyjęcia kasacji, powoduje wykluczenie drogi sądowej oraz narusza jego prawo do obrony.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne. Argumenty przywołane przez skarżącego nie mogą skutecznie podważyć trafności rozstrzygnięcia o odmowie przyjęcia kasacji. W realiach sprawy brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw faktycznych do zakwestionowania słuszności zaskarżonego zarządzenia. Nie ulega wątpliwości, że wezwanie do uzupełnienia braków formalnych, określające zarówno termin ich uzupełnienia, jak i rygor niedopełnienia tego obowiązku, wysłano skazanemu na wskazany w aktach sprawy adres w dniu 11.09.2017 r. (k. 120). Pomimo dwukrotnego awizowania korespondencji, zgodnie z przepisem art. 133 § 2 k.p.k., nie została ona odebrana przez skazanego, wskutek czego dokonano jej zwrotu do nadawcy, a następnie uznano przesyłkę za doręczoną. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby prawidłowość czynności doręczyciela kwestionować. To po stronie skazanego istniał obowiązek podjęcia awizowanej korespondencji, ewentualnie zawiadomienia organu procesowego o nieprzebywaniu pod adresem zamieszkania. Skoro jednak skazany obowiązków tych nie dopełnił słusznie sąd uznał pismo za doręczone.

Nie może być zatem wątpliwości, że skazany nie usunął braków formalnych wniesionej w dniu 30 sierpnia 2017 r. osobistej kasacji, mimo że był do tego prawidłowo wezwany. Stąd też jako niespełniająca wymogów ustawowych (art. 526 § 2 k.p.k.) złożona kasacja nie mogła być przyjęta do rozpoznania. Przepis ten jednak przewiduje, że kasacja, o ile nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego albo Rzecznika Praw Obywatelskich, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata albo radcę prawnego. Skoro braków swojej skargi skazany nie usunął w terminie określonym przez sąd, to zasadnie zaskarżonym zarządzeniem odmówiono jej przyjęcia, jako niespełniającej wspomnianych wymogów formalnych. Już tylko na marginesie wskazać trzeba, odnosząc się do argumentacji skazanego co do pozbawienia go możliwości skorzystania z prawa do

kasacji, że z uwagi na orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kasacja może być oparta wyłącznie na przepisie art. 439 k.p.k. (art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k.), a zatem wskazywać musi na tzw. bezwzględny powód odwoławczy. Skazany jeżeli takie uchybienie dostrzeże, może zwrócić się do podmiotów wskazanych w art. 521 § 1 k.p.k. o wniesienie kasacji na jego rzecz, albo też może złożyć wniosek o wznowienie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

aw